

ברכת

סימן לא

אברהם

רכא

ברכות

כ' הט"ז [סי' צ ס"ב] דיהרהר בלבנו.

ולעומתו רוח"פ ס"ל שבהרהור לא יוצא יד"ח, והיות ומעיקר הדין לדעת מרן שרי לכך כך נוהגים ומקנחים הידים במידי דמינקי, וה"ה לברקים ורעמים, הנקה, שתיה באמצע הלילה, אי"צ נטילה ויעשה כנ"ל.

קם בלילה:

מתעשק עם אוכלים, יעשה נט"י בלא ברכה, כדי שיוכל לברך בבוקר סמוך לתפילה, ולהרויח את דעת הרמב"ם שצריך לברך ענט"י על הנטילה שקודם התפילה, ומ"מ אין חיוב בכלי ויכול לשטוף ידיו ג"פ מהברז בלבד, כמעיקר הדין [כפסק מרן ד-ז].

סימן לא

ליקוט בעניין נטילת ידיים בבית הכסא.

כתב מרן [סימן ד' יח]: אלו דברים צריכין נטילה במים: הקם מהמטה; והיוצא מבה"כ ומבית המרחץ; והנוטל צפרניו; והחולץ יט מנעליו; והנוגע ברגליו; והחופף ראשו. וי"א אף ההולך בין המתים; ומי שנגע במת; ומי שמפליא כליו; והמשמש מטתו; והנוגע בכנה; והנוגע בגופו בידו. ומי שעשה אחת מכל אלו ולא נטל, אם תלמיד חכם הוא, תלמודו משתכח; ואם אינו תלמיד חכם, יוצא מדעתו.

משנה ברורה סימן ד ס"ק מ אפילו לא עשה צרכיו וכן מבית המרחץ אפילו לא רחץ שם ומשום רו"ר ששורה באלו

מפני שהיה ער בחצות והמשיך המוחין ע"י עסק התורה והברכות. והובא בארוכה בס' דברי שלום (שאלה צז). וכו' וע"ע בס' בן איש חי (פר' תולדות אות יג). **עד** ס"ק מח) שכתבו שאין לחוש לרוח רעה אלא כשהיה ישן בנקודת חצות.

לענין דינא:

ראוי להחמיר שלא לילך ד"א קודם נטילת ידיו, ויכול ללכת פחות פחות מד' אמות ע"י שיעמוד לפוש וימשיך, והרוצה להקל יש לו על מה לסמוך כשהולך בזריזות, דיש לצרף הדעות שכל הבית נדון כד' אמות, וכן שעדיף ללכת במרוצה, ומ"מ ודאי שאסור לו להתעכב לדברים אחרים מלבד ההילוך ליטול ידיו. וכל זה בישן קודם חצות אך הישן אחר חצות אין צריך להקפיד בכל הנ"ל ויכול להתלבש, וללכת בנחת ליטול ידיו.

מכאן נכתב בקיצור נמרץ – שלא להשאיר הענין פתוח.

הטלת צרכיו קודם נטילת ידיים:

משנ"ב ד- ד הרוצה להסתלק, רמ"א, מג"א א'

כשקשה להעמיד עצמו – איסור בל תשקצו, ויפנה קודם.

כשיכול בקלות – י"א שיטול בלא ברכה יפנה ויחזור ויטול בלא ברכה, וי"א עדיף שלא יפסיד הברכה למ"ד [הלכה ברורה לחוש לכתחילה לדעת הרמב"ם ע"ש].